

«*Qui no vulga pols, que no vaja a l'era*». Aquest ha estat el refrany més recordat als Països Catalans en l'estudi que [Víctor Pàmies](#) ha dut a terme en línia els darrers mesos. La proposta era [aquesta](#): «*Només us demano que m'envieu per correu electrònic la llista dels 10 primers refranys que us vinguin al cap, sense cap interferència ni influència. Res de mirar llibres. Només tanqueu els ulls, preneu paper i llapis i anoteu els 10 primers refranys que us vinguin al cap*». Set mesos després, Pàmies ha publicat un [índex](#) amb estadístiques, notes de premsa, blogs que se'n fan ressó i llistes [top](#) i [antitop](#) dels refranys catalans. L'*antitop* és la llista de les parèmies que només s'han suggerit una volta. Aquests suggeriments únics em semblen una de les joies de l'estudi, perquè recullen la riquesa diversa i dispersa de la nostra llengua, si pot dir-se així. Entre aquestes dites, m'alegre de trobar-ne tres enviades per mi. Les amollava el meu avi Manolo Museros i estic molt content de contribuir així a conservar-les:

«Més parla el mut que el llengut»;

«A l'hospital i a la presó tots tenim un cabiró»;

«Si beus vi, borratxo; si no, un interessat; si vas a missa beat i, si no, un condemnat».

Hi ha una quantitat enorme de material i dades que s'hauran de destil·lar. Li he comentat a l'autor el meu interès pel gran valor sociològic dels resultats. Per exemple, que la dita més proposada haja estat «*Qui no vulgui pols...*» no sembla una casualitat. I tampoc és casualitat que els [valencians](#) i la [resta del país](#) coincidim en dur aquest refrany al primer lloc. Pot obrir això un petit debat sobre com som? *Qui no vulga pols...* Prudents o porucs? Defugim per sistema la confrontació? Lliga això amb la teoria i pràctica del meninfotisme? En fi. Ho deixeu ací, digueu la vostra.